

LIBERAALISESTA JA MARXILAISESTA LUOKKATAISTELUKÄSITTEESTÄ

REUNAHUOMAUTUKSIA

Likvidaattori A. Jermanski on „Nasha Zarjassa” syytänyt tavattoman runsaasti kiukkuisia sanoja sen arvosteluni johdosta, jonka esitin hänen (ja Gushkan) näkökannastaan kysymyksessä suuren kauppa- ja teollisuusporvariston poliittisesta osuudesta („Prosvestsheniye” № 5—7)*.

Hra Jermanski yrittää *hämätä* kysymyksen todellista olemusta sättimisellä ja muistelemalla aikaisempia „loukkauksia” (muun muassa sitä „loukkausta”, joka kohdistui hra Daniin ja kumpp., jotka vuonna 1907 yrittivät jakaa kahtia Pietarin sosialidemokraattisen järjestön, mutta epäonnistuvat siinä).

Mutta me emme kuitenkaan salli hra Jermanskin hämätä nykyisen kiistan olemusta muistelmilla aiheettomista loukkauksista ja likvidaattorien kärsimistä tappioista. Sillä nykyinen kiista koskee sangen tärkeätä periaatekysymystä, joka nousee jatkuvasti yhä uudelleen esiin tuhansien eri aiheiden yhteydessä.

Se on nimenomaan kysymys marxilaisuuden liberaalisesta väärentelystä, marxilaisen, vallankumouksellisen, luokkataistelua koskevan katsomuksen vaihtamisesta salaa liberaaliseen katsomukseen. Me tulemme väsymättä selittämään tätä marxilaisten ja likvidaattorien kaikkien kiistojen aatteellista pohjaa.

Hra A. Jermanski kirjoittaa:

„„Marxilainen” Iljin ei suostu millään tunnustamaan, että teollisuusjärjestöjen toiminta on luokkataistelua „yleiskansallisessa (osaksi jopa kansainvälisessäkin) mitassa”, kuten minä (Jermanski) sitä

* Ks. Teokset, 18. osa, ss. 41—57. Toim.

luonnehdin artikkelissani. Minkä takia? Sen takia, että siitä „puuttuu yleiskansallisen ja yleisvaltakunnallisen perustunnusmerkki: valtiovalan rakenne”... („Nasha Zarja”, s. 55).

Näin on kysymyksen *olemuksen* esittänyt se sama A. Jermanski, joka tekee kaiken mahdollisen ja mahdottoman kiertääkseen tätä olemusta! Mutta syyttäköön hän minua vaikka kuinka katsomustensa vääristelystä ja kaikista kuolemansynneistä ja luikerrelkoon hän miten hyvänsä, etsien pelastusta jopa vuoden 1907 hajaannukseen liittyvien muistojen „kätköstäkin”, pääsee totuus kuitenkin voitolle.

Väitteeni on siis selvä: yleiskansallisen perustunnusmerkkinä on valtiovalan rakenne.

Ettekö ole tämän katsomuksen kannalla, kiukkuinen vastustajani? Ettekö ole sitä mieltä, että tämä on ainoa marxilainen katsantokanta?

Miksi sitten ette sano sitä suoraan? Miksi ette aseta väärän katsomuksen vastakohtaksi oikeaa katsomusta? Jos kerran se väite, että valtiovalan rakenne on yleiskansallisen perustunnusmerkki, on teidän mielestänne vain lainausmerkeissä sanoen marxilaisuutta, niin miksi ette kumoa virhetäni ja esitä selvästi, tarkasti, kieräilemättä, millä tavalla *te* käsitätte marxilaisuuden?

Vastaus näihin kysymyksiin selviää lukijalle, kun siteeraamme *välittömästi* noiden edellä esitettyjen sanojen jälkeen seuraavat hra A. Jermanskin järkeilyt:

„Iljin haluaa, että Venäjän suurporvaristo kävisi luokkataisteluaan toisella tavalla, että se pyrkisi välttämättä koko valtiojärjestelmän muuttamiseen. Iljin haluaa, mutta porvaristo ei halua, ja siihen on tietysti syyssä „likvidaattori” Jermanski, joka „salaa vaihtaa Marxin mielessä ymmärretyn luokkataistelukäsitteen *liberaaliseen* luokkataistelukäsitteeseen””.

Siinä on täydellisesti hra Jermanskin koko tiradi, joka näyttää meille kieräilevän likvidaattorin *itse rikospaikalla*.

Kieräily on ilmeistä.

Osoitinko minä yleiskansallisen „perustunnusmerkin” oikein vai enkö?

Hra Jermanskin oli itsensä pakko tunnustaa, että osoitin juuri asian tämän olemuksen.

Ja hra Jermanski kiertää vastauksen antamista tuntien joutuneensa kiikkiin!

Kiertäessään kysymyksen, onko osoittamani perustunnusmerkki oikea vai väärä, „kiikkiin joutunut” hra Jermanski hyppää tämän kysymyksen yli siihen kysymykseen, mitä Iljin „haluaa” ja mitä porvaristo. Mutta olkootpa hra Jermanskin hypyt kuinka rohkeita ja hurjapäisiä tahansa, hän ei voi salata sitä, että hän on joutunut kiikkiin.

Mitä tekemistä tässä on „haluamisella”, rakas vastaväittäjäni, jos kerran kiistellään luokkataistelukäsitteestä?! Teidän itsenne oli tunnustettava, että syytän teitä marxilaisen käsitteen vaihtamisesta salaa liberaaliseen käsitteeseen ja että osoitin *marxilaisen* käsitteen „perustunnusmerkin”, sen, että se sisällyttää yleiskansallisen luokkataistelun käsitteeseen kysymyksen valtiovallan rakenteesta.

Hra A. Jermanski on niin kömpelö, vaikkakin kiukkuinen väittelijä, että hän selitti *omalla esimerkillään* havainnollisesti sen, että yleensä likvidaattoruudella ja muun muassa hänen, Jermanskin, virheillä on yhteyttä liberaalien luokkataistelukäsitteeseen!

Kysymys luokkataistelusta on marxilaisuuden peruskysymyksiä. Sen tähden sietää käsitellä seikkaperäisemmin juuri luokkataistelukäsitettä.

Kaikkinainen luokkataistelu on poliittista taistelua³⁸. On tunnettua, että liberalismiin aatteiden orjiksi joutuneet opportunistit ymmärsivät väärin nämä Marxin syvälliset sanat ja yrittivät vääristellen tulkita niitä. Opportunistien joukkoon kuuluivat esimerkiksi „ekonomistit”, likvidaattorien vanhemmat veljet. „Ekonomistit” luulivat, että kaikenlaiset luokkien yhteenotot ovat jo poliittista taistelua. Sen tähden „ekonomistit” tunnustivat „luokkataisteluksi” sen taistelun, jota käytiin viiden kopeekan palkanlisän saamisesta ruplaa kohti, eivätkä halunneet nähdä korkeampaa, kehittyneempää, *politiikasta* käytävää yleiskansallista luokkataistelua. Näin siis „ekonomistit” tunnustivat ituaasteella olevan luokkataistelun, mutta eivät tunnustaneet sitä korkeammalle kehitetyssä muodossaan. Toisin sanoen „ekonomistit” tunnustivat luokkataistelussa vain sen, mikä oli siedettävää liberaalisen porvariston kannalta katsottuna, ja kieltäytyivät menemästä liberaaleja pitemmälle, kieltäytyivät tunnustamasta korkeamman asteen luokkataistelua, jota liberaalit eivät voi hyväksyä. „Ekonomisteista” tuli siten liberaalisia työväenpoliitikkoja. „Ekonomistit” luopuivat

siten marxilaisesta, vallankumouksellisesta luokkataistelukäsitteestä.

Edelleen. Eikä siinä kaikki, että luokkataistelu muodostuu todelliseksi, johdonmukaiseksi, korkealle kehittyneeksi vasta sitten, kun se ulottuu politiikan alalle. Poliitikassakin voidaan rajoittaa pieniin yksityiskohtiin tai voidaan mennä syvemmälle, perusasiaan asti. Marxilaisuus tunnustaa luokkataistelun täyteen mittaansa kehitetyksi, „yleiskansalliseksi” *vasta* sitten, kun se ei ainoastaan ulotu politiikan alalle, vaan ottaa poliitikassakin esille kaikkein oleellisimman: valtiovallan rakenteen.

Sitä vastoin liberalismi, silloin kun työväenliike on jonkinverran lujittunut, ei enää rohkene kieltää luokkataistelua, mutta se yrittää kaventaa, karsia, kuohita luokkataistelukäsitettä. Liberalismi on valmis tunnustamaan luokkataistelun politiikankin alalla, mutta vain yhdellä ehdolla, että sen alaan *ei* kuulu valtiovallan rakenne. On helppo ymmärtää, mitkä porvariston luokkaedut sanelevat tämän luokkataistelukäsitteen liberaalisen vääristelyn.

Ja niinpä sitten, kun hra Jermanski maltillisen ja säntillisen virkamies Gushkan kirjan asioita kertaillessaan oli samaa mieltä hänen kanssaan *eikä huomannut* (vai ei halunnut nähdä?) liberaalista luokkataistelukäsitteen kuohitsemista, niin tähdensin hra Jermanskille tätä hänen pahinta teoreettista ja yleisperiaatteellista virhettään. Hra A. Jermanski kiivastui ja alkoi haukkua, kieräillä ja luikerrella, kun ei kyennyt kumoamaan väitettäni.

Ja tällöin hra A. Jermanski osoittautui niin kömpelöksi väittelijäksi, että paljasti itse itsensä erikoisen havainnollisesti! „Iljin haluaa, mutta porvaristo ei halua”, kirjoittaa hän. Me tiedämme jo, mistä proletaarisen katsantokannan (marxilaisuuden) ja porvarillisen kannan (liberalismin) erikoisuuksista tämä erilainen „haluaminen” johtuu.

Porvaristo „haluaa” tyypistää luokkataistelua, väärentää ja kaventaa sen käsitettä, *tylsyttää* siltä kärjen. Proletariaatti „haluaa”, että tämä petos paljastetaan. Marxilainen haluaa, että se, joka ryhtyy marxilaisuuden nimissä puhumaan porvariston luokkataistelusta, *paljastaa* porvarillisen luokkataistelukäsitteen ahdasmielisyyden, *omanvoitonhenkisen* ahdasmielisyyden eikä ainoastaan esitä numeroita, ei ainoastaan ihaile „suuria” numeroita. Liberaali „haluaa” arvioida porvaristoa ja sen luokkataistelua siten, että *vaie-*

taan sen ahtaudesta, *vaietaan* siitä, ettei tähän taisteluun sisällytetä „tärkeintä” ja oleellisinta.

Hra A. Jermanski joutui kypälälautaan siksi, että hän arvioi *liberaalin* *tapaan* hra Gushkan esittämiä numeroita, jotka ovat mielenkiintoisia, mutta jotka Gushka on yhdistellyt periaatteettomasti tai orjallisesti. On ymmärrettävää, että kun tämä tuli paljastetuksi, ei hra A. Jermanskille jäänyt muuta neuvoksi kuin sättiä ja kieräillä.

Jatkakaamme vielä hra A. Jermanskin artikkelista otettua lainausta siitä, mihin sen katkaisimme:

„Selvää on, että itse asiassa vain Iijin yksin korvaa tässä todellisen asiaintilan tutkimisen omilla luokitteluillaan, ja vielä (!!)

kaavailemalla ne Ranskan suuren vallankumouksen historiasta ottamiensa kouluesimerkkien mukaisiksi”.

Hra A. Jermanski on sotkeutunut niin pahasti, että vie itsensä yhä armottomammin „perikatoon”! Hän ei huomaa, kuinka tämä kiukkuinen hyökkäily Ranskan suuren vallankumouksen „kaavoja” vastaan paljastaa ja tuo ilmi hänen liberalisminsa!

Rakas hra Jermanski, ymmärtäkää toki (niin vaikea kuin likvidaattorin onkin sitä ymmärtää), ettei voida „tutkia todellista asiaintilaa” *luokittelematta* ja arvioimatta sitä joko marxilaisesti tahi liberaaliselta, taantumukselliselta tai muulta kannalta!

Te, hra Jermanski, luokittelitte ja luokittelite kunnan virkamies Gushkan „tutkimusta” liberaalin tavoin, minä sen sijaan marxilaisesti. Siinä on koko asian olemus. Kun te keskeytite arvostelevan erittelyenne valtiovallan *raken-
netta* koskevan kysymyksen *kynnykselle*, niin sillä te *todis-
titte*, että *teidän* käsityksenne luokkataistelusta on liberaali-
sen rajoittunut.

Mikä oli todistettava.

Teidän hyökkäilyenne Ranskan suuren vallankumouksen „kaavoja” vastaan paljastaa teidät täydelleen. Sillä jokainen ymmärtää, ettei tässä ole kysymys kaavasta eikä ranskalaisesta esikuvasta,— *silloin*, „kaavan ja esikuvan” aikana, ei ollut eikä voinut olla esimerkiksi lakkoja laajassa mitassa, varsinkaan poliittisia lakkoja.

Asia on siten, että muututtuanne likvidaattoriksi te ette enää osaa soveltaa *vallankumouksellista* katsantokantaa yhteiskunnallisten tapahtumien arvioinnissa. Siihen on koira

haudattuna! Marx ei lainkaan rajoittanut ajatteluaan XVIII vuosisadan lopun „kaavoihin ja esikuviin”, vaan hänen katsantokantansa oli aina vallankumouksellinen ja hän *arvioi* (tahi „luokitteli”, jos teitä, hyvä hra Jermanski, miellyttää „tieteellisempi” sana!) luokkataistelua aina mitä *syvämmisimmän*, ottaen aina selville, koskeeko se „perusasiaa”, ja ruoskien aina säälimättä kaikenlaista arkailevaa ajattelua, kaikkinaista puutteellisesti kehittyneen, kuohitun, etupyyteellisesti vääristellyn luokkataistelun verhoamista.

XVIII vuosisadan lopulla luokkataistelu osoitti meille, kuinka se muodostuu poliittiseksi, kuinka se kehittyy todella „yleiskansallisiin” muotoihin saakka. Siitä lähtien on muuttunut valtavassa mitassa sekä kapitalismin että proletariaatin kehitystaso. Vanhan „kaavat” eivät estä ketään tutkimasta esimerkiksi uusia taistelumuotoja, joista osittain jo mainitsin edellä.

Mutta marxilaisen katsantokanta tulee *aina* vaatimaan syvälistä eikä pinnallista „arviointia”, se tulee aina paljastamaan *liberaalisten* vääristelyjen, puolinaisuuksien, pelkurimaisten lymyilemisten viheliäisyyden.

Onnittelemme hra A. Jermanskia sen johdosta, että hän on niin uhrautuvasti ja mainiosti näyttänyt, kuinka likvidaattorit salaa vaihtavat marxilaisen luokkataistelukäsitteen liberaaliseen eivätkä enää osaa tarkastella yhteiskunnallisia ilmiöitä vallankumoukselliselta katsantokannalta.

„Prosvestsheniye” № 5,
toukokuu 1913
Allekirjoitus: V. I I j n

Julkaistaan „Prosvestsheniye” aikakaus-
lehden tekstin mukaan